Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Bjørnson, Bjørnstjerne

Titel: BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Bjørnson, Bjørnstjerne (1887-02-28)

Citation: Bjørnson, Bjørnstjerne: ”BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Bjørnson, Bjørnstjerne (1887-02-28)”, i *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*, FR. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri, s. 150. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001652518-000-shoot-L0016525180000104.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Paris, rue Faraday 15, Les Ternes
28 fbr. 87.

Kæreste min væn, jeg har »lagt for« skrivning til dig, som sjømænnene siger, i tre uker, og i like så lang tid været optat af et eneste ét, noget utenom min fortælling, som jeg engang måtte få fra mig og som var viktigt for vort folk. Nu er atter fortællingen fræmme og bare den like til høsten, så må jeg væl engang bli færdig. Vi rejser intetsteds i sommer. Vi lever også så lykkelige her, alle sammen, så vi hæller ikke længes. Stoute, kære væn, det begynner at bli længe siden vi sås; — og jeg ser ikke, når og hvor det atter skal ske; for til Estrups København kommer jeg ikke, så lidt som til Bismarcks Tyskland.

Du liker ikke, at jeg offenliggør noget i nyt norsk tidsskrift af min fortælling; men det må jeg altid gøre; det er de norske digteres pligt at holde dette skrift igang, og jeg kan ikke for, at de andre ikke gør sin pligt. Jeg kan ikke gøre min på annen måte. Min livsplan er nu: at fullænne min store fortælling, ovenpå det annet stykke af »over ævne«, og så til næste sommer ta ferie hjæmme igæn; for mænneskene skal også ha s. 151ferie. Jeg er i den grad frisk, at nu er jeg, med undtagelse af ungdommen, den i hele kolonien, som lettest går de fæm svære trapper, som her er det alminnelige for dem, som bor sunt.

Ivar Hæggstrøm vil utgi min omarbejdede »Hanske« på svænsk, nu, den skal opføres derinne, og det er jeg glad ved, da du ikke vil på dansk, hvad jeg ingenting siger til. Nu er stykket et bra stykke, ja, så synes jeg, — men da jeg til den ene side har højre-dannelsen mot mig, og til annen side Boheme-vænstre, får jeg finne mig i min skæbne. Jeg har sælv valgt den, og jeg er meget glad ved den.

Det er sant, vil du være af den godhed at sende mig de to eksemplarer af »kongen«, som kongen og kronprinsen af Sverrig og Norge ikke vilde motta; nu har jeg git bøkerne bort og skal skrive i dem.

Vi har havt vidunderligt vejr i lange tider; jeg skriver nu dette for åpne vinduer, med mine mange små fugle syngende mot den store have, hvis plaine er ganske grøn, og hvoraf mange trær er eviggrønne. Her er søndag med klokkeklang og surr fra nær og fjærn; ti arbejdet går jævnsides gudstjenesten, idet den størstedel intet tror, men arbejder. Å, hvor de arbejder her i Paris, hvad det er for et hæderligt, strævsomt, klokt folk, du, og hvor fejl de tar, som går æfter den øverste ledige stans tankesæt og liv, som deres forfattere tægner det for dem, og som vi tror er Frankriges, — Bergliot går fræm hver dag, like så Dagny. Ejnar skrev os til fra Singapore, nu er han i Shanghai. Han længes æfter at ha mine digte, dem har han aldrig ejet. Men der var nogen slæmme trykfejl, kan du huske; hvis du har fortægnelsen over dem så ræt og send ham digtene under adresse consul géneral d’Allemagne, Shanghai, Chine; hvis ikke, så send mig dem. Karoline hilser dig og dine på det innerligste.

Din hængivneste
Bjørn.